

«Бог з великої Своєї милості відродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа» 1 Петр. 1:3

ЖИВА НАДІЯ

Квітень 2016 р.

Безкоштовна християнська газета

Спецвипуск

Христос воскрес!

Через воскресіння Ісуса Христа ми отримали живу надію на наше воскресіння і вічне життя!

Роздуми про віру

Дехто вважає питання віри в Бога недоторканою темою, стверджуючи, що це його особиста справа і не варто про це дискутувати, тим більше не потрібно виставляти на широкий читацький загал. Справді, віра в Бога – це особиста й делікатна справа, і кожна людина індивідуально має прийняти рішення: як їй бути у відношенні до віри?

Відносини з Богом – це сердечні стосунки з Ним кожної людини зокрема і ніхто сторонній не має права втручатися у справи віри іншої особи: «... А праведний житиме вірою своєю» (Ав. 2:4).

Апостол Павло для нас записав про віру такі слова: «**Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде**

спасений. Але як покличуть Того, в Кого не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника?» (Рим. 10:13-14).

1. Отже, щоб надбати віру в Бога, важливо спершу почути проповідь Євангелії, слово наставлення про Бога, про віру в Нього: «**Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове**» (Рим. 10:17). Тому, якщо припустити, що питання віри в Бога одне з найважливіших, то варто про це говорити, проповідувати, дискутувати, свідчити, переконувати. Газета «Жива надія» саме для цього й друкується, щоб на її сторінках донести Слово Господнє до людей. Ми намагаємося

наштовхнути читачів до живої віри в Бога і до роздумів над сенсом життя. Якщо ти знаєш, що питання віри в Бога найважливіше і від відповіді на нього залежить все твоє подальше життя та доля, чи ти ретельно не дослідив його? І напевно що й іншим людям будеш намагатися про це говорити, бо розумієш, що твоя вічність залежить від твого відношення до віри в Бога!

2. Друге важливе питання, яке повинен зрозуміти кожен, хто стверджує, що він вірить: **яка книга передає Боже Слово людям?** З повною відповідальністю я стверджую, що саме в Біблії записані слова звернення Бога до людей. Нажаль, для багатьох людей тема віри в Бога не цікава, лише по тій причині, що вони не вірять в те, що Біблія – це книга, яка передана людям від Бога.

3. Третє питання, на яке повинна дати людина, яка вірить в Бога: **хто твій Бог?** Багато людей кажуть, що вірять, але неспроможні конкретизувати свого Бога. Ап. Петро дає відповідь на це питання усім, хто бажає пізнати істинного Бога: «**І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, що ним би спаслися ми мали!**» (Дії, 4:12). І це ймення – Ісус Христос. Саме Христос прийняв на Себе людське тіло, щоб доступним чином донести людям природу Бога і Його вимоги до них. Лише Ісус Христос заплатив за грішників ціну, яка спроможна покрити наш гріх – ціну Своєї крові. І лише Ісус Христос воскрес – первенець серед померлих (1Кор.15:20), і Своім воскресінням дав усім іншим людям надію на їхнє воскресіння і життя вічне у Божому Царстві.

Віруючих людей називають християнами. **Важливо пам'ятати, що слово «християнин» походить від слова «Христос».** Тобто християни – це, насамперед, учні Ісуса Христа, які вчать науки Євангельської і виконують Заповіді Христа, передані нам на сторінках Нового Завіту. Деякі люди вірять у Бога по-своєму, а не так, як про це говорить наш Спаситель Ісус Христос у Новому Завіті. Якщо ти християнин, то подивися на своє життя і зроби висновок: як ти прислухаєшся до слів та науки свого Вчителя?

Висновок: Людина, яка вірить в Бога, обов'язково прийде до висновку, що Бог не якась стороння особа, а Він реальний і близький до людини, Він бажає, щоб кожен почав спілкуватися з Ним у молитві і через Його Слово – Біблію. До віруючої людини приходить усвідомлення, що Бог – люблячий, милосердний, готовий прощати, благословляти кожного, хто до Нього приходить з вірою і щирим каяттям. Саме в цьому полягає зміст Євангелії (Доброї Новини). І про це варто не просто говорити, а голосно кричати, щоб кожен почув.

Дорогий друже, тебе любить Христос! Задумайся над цим, доки людину примусово повчають, наставляють і з часом вона усіляке наставляння сприймає хворобливо, як то кажуть, в штики. Але питання віри в Бога настільки важливе, що не варто легковажити і одразу відкидати, не вникнувши в суть. Тому уважно прочитай це видання. Сподіваюся, що публікації цієї газети допоможуть тобі надбати живу віру в Ісуса Христа. А Бог тобі на поміч у цьому. Амінь.

Г. Андросов

ТЕБЕ ЛЮБИТЬ ІСУС!

Я радий вітати кожного, хто читає цю газету, зі світлим святом Воскресіння нашого Господа Ісуса Христа! Дорогий друже, ким би ти не був у цьому світі, яку б високу посаду не займав (чи навпаки: як би ти низько не скотився в цьому житті), я хочу сказати тобі: «Тебе любить Ісус!»

Дорога душа, у цих словах захована велика сила безмежної Божої любові, яка готова принести в твоє життя мир і рясне Боже благословення! Можливо ззовні (на перший погляд) у тебе все гаразд: є робота, сім'я та інші земні радості, але якщо в твоєму серці досі немає місця для Ісуса, якщо в твоєму розпорядку дня немає місця для молитви та читання святої Євангелії, ти багато чого втратив. Шановний, дорогий, любий читачу! Якщо ти роками віриш в Бога, але не віриш, що твоя душа спасенна – ти упустив в житті те, що найважливіше. Це не докір, не осуд мною твого життя – це лише добра порада від людини, яка знає, як жити тридцять років без Бога, і яке це щастя отримати

духовне прозріння і нарешті стати частинкою Церкви Ісуса Христа.

Так багато часу ми витрачаємо на пошуки земних цінностей: роботи, кар'єри, грошей, сімейного добробуту, дбаємо про здоров'я (коли ми вітаємо друзів зі святом, то, насамперед, бажаємо здоров'я, бо кажемо, що це найголовніше). Усе це в принципі добре. Але час так швидко збігає і кожен з нас наближається до межі переходу у вічність, коли кожна душа має зустрітися з Творцем. Він питає: «Сину мій, донька моя, чи ти любиш мене?» Де тоді буде все те, чому ми віддавали весь наш час земного життя?

Дванадцять років тому Бог покликав мене до покаяння. Я безмежно вдячний люблячому Ісусу Христу, що тоді я відгукнувся на Його поклик. Мені страшно подумати: де б я був зараз, коли б тоді злегковажив Божою милістю і любов'ю! Мій батько, колишній офіцер, довідався про це і запитав мене: «Сину, в чому тобі каятися? Ти нікого не вбив, ти не п'яниця, не крадій...». Як же багато він не знав того, що знав про мене Небесний Отець, Який бачив кожну думку мого серця, яке було тоді так далеко від Нього...

Я в щирих сльозах молив у Бога прощення: «Боже, прости, що я прожив тридцять років, даних мені по Твоїй милості, і жодного разу не подякував Тобі за хліб, який їв, за небо, яке Ти створив, за дружину й сина, якими Ти мене благословив...». Я мовився і каявся у всіх своїх гріхах: за все зроблене погане і все не зроблене добре (я зрозумів тоді: скільки я втратив, скільки не зробив добра).

Коли я зараз дивлюся на небо і дякую: «О, Ісусе, яке це велике щастя йти за Тобою!», то повір, любий читачу, я знаю, що кажу. Бо я знав життя без Бога і знаю про життя з Богом. Мені є що й з чим порівняти. А якщо відверто: життя без Бога – не життя, а існування. Від часу мого покаяння пройшло дванадцять років. Життя з Ісусом не лише радості, а й страждання, не

лише сміх, а й сльози. І життя з Ісусом це перемоги над складними обставинами, над власним земним характером, над своїми старими, але неприємними для Бога звичками. Усе це я роблю з єдиною ціллю – мені хочеться в Небо, бо там мене чекає Спаситель, Який воскрес! Він чекає й тебе, любий друже.

Дорогий читачу, якщо твоє життя ще не сконцентроване на Спасителі (тобто Ісусі Христі), не йди, а негайно біжи до Нього! Він чекає тебе. Шукай спасіння для своєї душі на сторінках Євангелії, в молитві, в Церкві, шукай спілкування з людьми, які щиро вірують в Бога.

Коли Ісус прийшов в моє життя, в моєму серці з'явилося велике бажання служити Йому. Після моєї служби в Збройних силах України, служіння Богу для мене стало особливим привілеєм, хоч ради цього мені прийшлося змінити кабінет командира батальйону на кімнату охоронця дому молитви. Я склав повноваження офіцера ЗС, прийнявши на себе відповідальне служіння в армії Господа – служіння місіонера, щоб проповідувати Слово Боже усім людям. Дух Святий привів мене жити й трудитися на Божій ниві в чудове село Полтавщини: Новаки. У цьому мальовничому куточку нашого краю розпочалась цілком нова сторінка життя моєї сім'ї. За цей час служіння в селі ми багато чого пережили, але за всі ці роки я щиро дякую Богу. А головне: Бог вклав в моє серце любов до кожної людини! Ісус змінив моє життя, мій характер, мою сім'ю і я вірю: змінить на краще і наше село. Прийде час, коли в кожному домі тут будуть лунати молитовні слова благословення. Я дякую Богу, що багато жителів Новаків сьогодні усім серцем потягнулися до живого спілкування з Богом. Ісус Христос воскрес!

Нехай Його славне воскресіння запанує в серці кожного, хто читає цю газету.

Славик Рабовлюк, с. Новаки, Полтавщина, тел. 050-160-29-09, 097-04-22-025

Любіть один одного!

«Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, а Бог у ньому перебуває»

1 Ін. 4:16

Зазвичай на свято ми бажаємо один одному щастя, здоров'я, достатку, миру, радості, натхнення, щоб збулося все, про що мріємо. А яке найважливіше побажання до свята Пасхи дати християнам? Що хотів би побажати Сам Ісус Христос Своїм щирим послідовникам (тобто учням)? Напевно що сьогодні більш актуальнішого і важливішого побажання нема, як саме вірш з Євангелії від Іоанна, 13:34: **«Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою».** Ознакою останнього часу буде саме охолодження любові: «І через розрив беззаконня любов багатьох охолоне» (Мт. 24:12). І це діагноз не тільки для людей цього світу, а стосується, насамперед, саме тих, хто називаються іменем Ісуса Христа (тих, хто Христові). Бо у цьому світі ми знаємо яка любов. Принаймні не така, про яку заповідав Христос.

Попри усі духовні досягнення, проекти, плани, дарування Духа в церкві, понад усім є любов. Хоч це багатьох буває що й дратує, бо більше приходиться нам лише чути про любов, аніж бачити її на практиці так, як про це заповідав Христос. Якщо це так, то тим більше варто знову й знову нагадувати про цю найголовнішу Заповідь Христа.

Цитую слова ап. Павла про

коли маю дар пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любові не маю, то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любові не маю, то пожитку не матиму жодного!» Це доводить те, що Божа любов, яка в нас, значно вища пророцтв, віри, яка рушить гори, знання і тайн.

А хіба добрі справи не є ознакою того, що в нас присутня Божа любов? Виявляється, що навіть благочинства ближньому, навіть пожертва своїм життям чи маєтками без любові – ніщо! Виходить, що можна жертвувати й без любові. Далі апостол розкриває по пунктах, які складові Божої любові, що повинна бути в нас: **«Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводитья нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається**

гніватися, хвалитися собою і своїми добрими справами (ті, хто так чинять, не мають любові, попри усю їхню багатогранну церковну діяльність).

Божа любов, що в нас, непримітна, скромна, тиха й покірлива, не криклива, без осудження. Вона наповнена співчуттям, милосердям, прощенням, благословенням. Бог любить, бо Бог є любов! Він не може чинити інакше. Христос заповів: **«Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!»** Як Він полюбив? **«А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками»** (Рим. 5:8). **«Любов Божа до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав у світ, щоб ми через Нього жили. Не в тому любов, що ми полюбимо Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи. Улюблені, коли Бог полюбив нас отак, то повинні любити й ми один одного!»** (1 Ін. 4:9-11).

«Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів!» (1 Ін. 3:16). Згідно цієї

заповіді орієнтир Божої любові занадто високий для того, щоб ми досягли такої любові, як Ісус, і могли покласти душу свою за брата. Тому дехто поміркуює й скаже, що такої любові нам не досягти і не варто навіть робити спроби. Але важливо зрозуміти, що не варто міркувати так, що ми мусимо одразу дострибнути до цієї найвищої планки і покласти душу свою, як зробив Христос. Якщо порівняти, то це навіть не планка, яку треба перестрибнути, а це шлях по східцях. Не намагайся одразу занитися на верху сходів, зроби перший крок, а потім будеш знати, як зробити другий, третій і так далі. А ці кроки – щоденний подвиг віри заради Христа, наша постійність у тій справі, що нам доручив робити Христос. Можливо це щось таке маленьке й незначне в очах наших і ближнього, але воно неодмінно є складовою любові, а тому важливе й необхідне у досягненні найвищої показника Божої любові. Без цього маленького не буде більшого й великого. В якійсь мірі це може нам здатися навіть рутинною, коли приходиться робити щодня те ж саме, тому приходиться знемога й докір: скільки ж можна? І, нажаль, багато хто, розпочавши добру справу, здався, бо не зрозумів, що ця його праця є в Божому проекті, в складовій Божої любові.

«Послухом правді очистіть душі свої через Духа на нелицемірну братерську любов, і ревно від щирого серця любіть один одного...» (1 Петр. 1:22). Російський переклад подає слово «ревно», як постійно

(постійно – рос.). **«Це Я вам заповідую, щоб любили один одного ви!»** (Ін. 15:17).

На закінчення варто згадати про Заповіді Господні, що стосуються сімейних відносин. Коли бажають щастя, часто додають «сімейного щастя». А щоб воно було, важливо виконати Слово Боже: **«Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе!»** (Єф. 5:25). Якщо апостол написав це саме для чоловіків, напевно що саме це є найважливішим і саме те, в чому чоловіки, так би мовити, кульгають. До жінок не написано про любов до чоловіків, а написано, щоб вони були покірними, бо саме в цьому вони мають найголовнішу ваду ще з часів Едему. Єва зробила свавільний вчинок непокори, навіть не порадившись зі своїм чоловіком. Вже його лише поставила перед фактом гріха, результату свого діалогу зі змієм. А Адам мабуть настільки був зачарований красою Єви, що так само прийняв участь у непокорі Богу. Ісус Христос ціною Своєї крові виправив (здавалося фатальну) помилку перших людей. Нині через Його жертву кожен може досягти єдності зі святим Богом і увійти в святий Едем. І цей Едем може прийти (і повинен прийти!) у сімейні стосунки християн, де на першому місці стоять Заповіді Христові і головує Сам Христос.

Нехай у цьому і наші сім'ї, і церкви благословить милосердний Господь силою Святого Духа. Амінь.

Геннадій Андросов

Ображатися – ГРІХ!

Усі люди в тій чи іншій мірі ображаються (обижаються – рос.) один на одного. Слово «образ» має декілька значень.

1) Образа — умисне приниження честі і гідності особистості, яка часто виражається в непристойній формі. Образа може бути нанесена у вигляді висловлювання (словесно, письмово) або у вигляді дії (ляпас, плювок, непристойний жест). Образа полягає у негативній оцінці особистості людини, її якостей, поведінки, причому у формі, що суперечить встановленим правилам поведінки і вимогам загальнолюдської моралі.

2) Образа — людська емоція, яка виникає, коли зачіпають почуття власної гідності, коли людина усвідомлює, що її принижують, з неї насміхаються.

3) Людина ображається ще й тоді, коли вважає, що з нею поведися несправедливо, нечесно, її в чомусь обманули.

Образи викликають гостру протидію у ображеної людини, хоч може, звичайно, не викликати раптової агресивної реакції, а може залишатися затаєною або ж призводить не до вибуху гніву, а ряду обміркованих дій, у тому числі й до помсти. Образу переживають і діти, і дорослі. Римсь-

кий філософ Цицерон сказав: «Образа заподіює біль, яку з труднощами переносять лише наймудріші і найкращі люди». Вище згадані визначення образи сформовані переважно світськими науковцями, які визнають, що образа призводить до агресивної реакції людини до того, хто її образив. А що ж говорить щодо образи Євангелія?

Слід зазначити, що з точки зору християнства не тільки є гріхом ображати іншу людину, але так само гріх ображатися. Більше того, образа, яку людина сприймає в своє серце, приносить саме їй значну шкоду. Це розуміють навіть світські науковці. Ось як про це кажуть психологи*: «Майже не помічаючи того, ми дуже часто перебуваємо в цьому стані: ображаємося на оточуючих нас людей. І нас не зупиняють навіть переконливі докази про те, що образа здатна завдати серйозної шкоди нашому здоров'ю. Є думка, що цироз печінки у абсолютно непитущої по життю людини виникає від багаторічної образи на батьків. А почуття постійної сильної образи, гризе її зсередини, здатне призвести до такого захворювання як рак – коли вже в буквальному сенсі тіло «поїдається зсередини». Адаже що таке образа, як не поїдання самого себе? **Образа – це грікота, спрямована всередину людини. Людина, яка не вміє прощати,**

руйнується зсередини». Напевно що й християнам варто знати цей висновок світських психологів.

Ісус Христос заповідав так: **«І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші. Коли ж не прощаєте ви, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших»** (Мрк.11:25). Апостол Павло додає до цього: **«А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!»** (Єф. 4:32). Зауважте, що Христос заповідав саме скривдженої людині пробачати кривднику – людині, яка образила. У цьому полягає духовна досконалість, бо можна досягти духовного рівня, коли ти не будеш ображати когось, але неможливо уникнути ситуації, коли тебе не будуть ображати. Тому важливо навчитися не ображатися. Своєю силою, виконуючи усі поради психологів, цього досягти нереально, що здатність може дати лише Господь Ісус Христос силою Духа Святого.

Горді, марнолюбні, самолюбні люди і люди з підвищеним почуттям власної гідності, звичайно, уразливіші, вони бачать образу навіть там, де вона й не передбачалася. Не виключення в цьому і християни. Легко перевірити себе: якщо хтось засміявся,

Один маленький хлопчик, коли його запитали, що таке прощення, дав чудову відповідь: «Це аромат, який дарує квітка, коли її топчуть».

а ти одразу подумав, що це з тебе, або хтось комусь щось говорить на вухо, а ти подумав, що це про тебе, це вже є ознакою твого духовного занепаду. Не варто зважати на такі речі. Серця надовго не вистачить зважати на все те, що хто сказав про тебе, або хто що думає. Ісуса Христа постійно принижували, насміхалися, зневажали, ображали. Навіть найближчі Його учні, рідні не розуміли Його і сміялися (Мт. 9:24, Лук.8:53). Отже, Христос дав нам гідний приклад для наслідування. Коли стає важко на серці, образа починає підступати, згадайте про Того, Кого ображали найбільше від усіх людей: **«Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглися, і не впали на**

душах своїх. Ви ще не змагались до крові, борючись проти гріха...» (Євр. 12:3-4). Це по-перше, а по-друге, пам'ятайте, що прощати образу на когось важливо ще саме й тому, щоб Бог пробачив вам ваші прогріхи. І, по-третє, можливо й ви когось ображали і повелися нечемно, нечесно й несправедливо. Тому будьмо один до одного милостиві. Цілком ймовірно, що той, хто вас образив, не заслужив вашого прощення, саме тому будьмо милостиві, як Христос милостивий до нас і від усього серця пробачмо і благословимо того, хто, як ви вважаєте, образив вас. А можливо та людина навіть і не підозрює про це? Тим паче вам не варто носитися з уявною образою.

* <http://itstechnology.ru/>

Обращение редактора к читателям:

Когда-то я спросил одного мужчину: христианин ли он? Он ответил: «Конечно, христианин, ведь живу же в Украине, Европе, а не в Средней Азии...». Но это глубоко ошибочное мнение! Территория, место рождения, место жительства не определяют принадлежности к той или иной религии, вере в Бога. В той или иной стране может преобладать какая-то одна религия, но это не значит, что все её жители обязаны принадлежать именно к ней. Рождение в христианской (мусульманской) семье хотя и имеет существенное влияние на дальнейший выбор веры ребёнка, рождённого в этой семье, но окончательное решение относительно его веры должно быть индивидуальным.

Кто-то за кого-то не имеет права решать вопросы верования, определения его дальнейшей веры в Бога. Это настолько личное, что каждый человек должен этот вопрос решить для себя индивидуально.

И более того, Сам Бог даёт право каждому человеку лично решать вопрос его отношения с Ним. Вспомните первые главы из Библии, начало творения: Бог поселил человека в раю и дал повеление, что он может есть плоды со всех деревьев в раю за исключением одного

(Бытие, 2:16-17). Почему же всемогущий Бог не оградил это запретное дерево таким образом, чтобы Адам не мог и близко к нему подойти? Потому что для Бога и в раю был важен добровольный выбор человека, и сейчас этот принцип остаётся в силе. Может ли человек изменить своё мнение относительно той или иной веры? Может ли он (как принято говорить в народе) изменить свою веру, так сказать – веру отцов? Например, может ли мусульманин стать христианином или христианин – мусульманином? Да. Неприемлемы любые насильственные действия со стороны других людей над личностью, когда он изъявляет подобное решение, хотя зачастую так и поступают, особенно ощутимо давление со стороны сторонников более распространённой религии, которую к тому же поощряют государственные структуры. Но так быть не должно. Если Бог так не поступает, тем более так не должны делать люди! Ниже предлагаем вашему вниманию свидетельство молодого человека, уроженца Таджикистана, который путём его личных исканий, исследований, молитв, откровений сделал свой окончательный выбор относительно его личной веры в Бога.

Истина в Иисусе Христе!

Свидетельство бывшего мусульманина

Мне 24 года. Я – таджик. Родился в Душанбе. Моё рождение уже было чудом Божьим, потому что я не должен был появиться на свет. Мой отец ждал первенца – сына, родилась дочь, после этого он настолько был огорчён, что два раза заставлял маму делать аборт. Когда она была беременна мной, она также пришла в больницу делать аборт, врач сказал, что у неё уже не будет детей, он советовал ей оставить ребёнка. И она решила не убивать меня. Когда отец узнал об этом, он стал избивать маму, чтобы вызвать выкидыш. Он не дождался моего рождения и оставил маму. В Таджикистане муж может без осуждения обществом оставить жену, если она не родила ему сына. Через его избиения я родился с искривлёнными ножками. Когда мне было четыре года, врачи выровняли мои ноги, сейчас я хожу нормально.

Возможно то, что я имел вот такое увечное начало моей жизни, способствовало тому, что я с детства рос очень богобоязненным. Но так, как я родился в Исламе, я посещал мечеть, пять раз в день молился Аллаху. Для этого я вставал в четыре часа утра. После

утренней молитвы я полтора часа изучал Коран. Я серьёзно относился к вере в Бога, не был формальным мусульманином, как многие только называют себя мусульманами или христианами, а по сути живут мирской жизнью, не молятся Богу и не изучают Священное Писание. Я изучил многие суры Корана наизусть, и мне всё это нравилось, потому что я тогда понимал, что я на правильном пути и познаю единственно правильную истину. Христианство тогда для меня было неприемлемым. Когда я стал глубоко изучать Коран, у меня возник вопрос, на который я не мог дать ответ. Мне было всего 17 лет, но я задался вопросом: где я буду после своей земной жизни? Я знал, что есть ад и рай. Я нашёл интересное место в хадисах: когда пророк Мохаммед умирал, к нему пришли халифы и спросили его, где он будет после смерти, то он ответил, что он не знает, это знает только Аллах. Пророк, чрез которого был дан Коран, не знал, где он будет после смерти. Это смутило меня. Я задал этот вопрос маме, она послала меня к учителю Корана. Он выслушал мой вопрос, но не дал на него ответ. Если мы последователи и рабы Аллаха, неужели он скрывает от нас этот наиважнейший ответ? Я не был удовлетворён этим и стал искать ответ. Я снова перечитал все хадисы, ответа не нашёл. Решил искать ответ в других религиях: изучил индуизм, буддизм, бахаизм, и даже немного иудаизм. Но никогда я не обращался к христианству, потому что оно было наиболее чуждо моему пониманию веры в Бога. В ту пору моего искания истины, я познакомился с парнем, который сказал, что есть единственно верный путь, по которому можно попасть в рай: джихад. Он советовал мне отдать свою жизнь за Аллаха, этим самым я приобрету билет

в рай. Я тогда решил, когда мне исполнится 18 лет, я поеду исполнить миссию джихада.

В это же время я узнал, что мои родственники, дядя и тётя, стали христианами. Это для меня был настоящий шок. Я сказал своей маме, чтобы они никогда не приходили к нам. Но однажды я вернулся домой и увидел свою тётю, она говорила моей маме и сестре о Христе. Я был настолько взбешён, что сразу взял её и насильно выкинул с нашей квартиры, при этом предупредил, что если ещё раз она придёт сюда, я её убью.

Прошло некоторое время, мама сообщила мне, что тётя приглашает нас к себе в гости на день рождения моего двоюродного брата. Я отказался идти, потому что они не только предали Ислам, я буду нечистым, если буду с ними вкушать пищу. Мама сказала, что если я её люблю, то я пойду с ней. Я могу ничего там не есть, но я должен пойти – настаивала мама. Я пришёл к ним, сидел обособленно, никто ко мне не подходил, я просто ждал, когда смогу с мамой идти домой. Я так сидел-сидел, потом пошёл в туалет. Проходя мимо кухни, я увидел, как тётя (ей 55 лет) буквально прыгает от счастья, что я пришёл к ним домой, при этом она восклицала «Аллилуйя!». Это был второй вопрос, на который я не знал ответа. В туалете я задал себе вопрос: я считаю, что пребываю в истине, но я такой несчастный, а моя тётя, как считал я, не знает истины, а у неё такая неподдельная радость?

Дома я взывал к Богу. Не находя покоя, я сделал решительный шаг: сам пошёл к тёте. Она удивилась и сказала, чтобы я пришёл в другой раз, потому что дяди не было дома. Я сказал, что пришёл к ней. Я задал ей первый вопрос: почему она была счастлива, когда я пришёл к ней? Она ответила, что её Бог, Котором

она поклоняется, говорит ей, чтобы она любила даже врагов своих, а я ей не враг. Она любит меня любовью Иисуса Христа. Я возмутился: «Ты считаешь, что Иисус – Бог?» «Что в Коране написано о Библии?» – спросила тётя. И дала ответ: «Если мы что-то не знаем, чтобы спрашивали у людей Книги – т. е. христиан». Если Коран говорит, что Библия – истина, то всё, что написано в Библии – истина. Как мы можем противиться этому? Я ничего не мог ответить на это. Сказал, что позже ей дам ответ. Я не нашёл ответ, пришёл второй раз к учителю, он опять рассердился на меня, не дав ответа. Я также возмутился: он мой учитель, к кому мне идти искать ответ, как не к своему учителю, не к христианам же мне идти? Я вынужден был снова пойти к тёте, и стал с ней спорить, но сам понял, что мои доводы беспочвенны. У меня возникло желание посетить церковь христиан и посмотреть, как они поклоняются своему Богу. Я увидел их церковь, и удивился, потому что ожидал увидеть иконы, священника в ризах, кресты. Я рассчитывал, что увидев это, поаю свою тётю на том, что они поклоняются не Богу, а изображению, идолу. Но ничего этого не было. Я забился в уголок дома молитвы и слушал проповедника, к своему удивлению я ясно понимал, о чём он говорит. Но я осуждал себя за то, что я нечестно поступаю в отношении Аллаха.

Я пришёл в мечеть, сел и думал: где же истина? И мусульмане говорят об истине, и христиане. Но истина должна быть единой! Кто же прав? Я обратился к Аллаху, потом повернулся в сторону христианской церкви и сказал: «Иисус, если Ты – Бог, хотя это чуждо моему пониманию, моей семье, народу, если Ты мне откроешь это, я обещаю следовать за Тобой!»

Я вышел с мечети, неделю я не посещал мечеть, мой учитель меня обругал, и сказал, чтобы я немедленно пришёл в мечеть. Но я не пошёл тогда. Думал, что пойду утром. Утром я проснулся, сделал омовение, и пошёл в мечеть. Открываю дверь, и вижу внутри христианскую церковь, я открыл ещё одну дверь, сел на своё место, как обычно. Потом я услышал шум, и дом наполнился необычным светом, я стал кричать, я увидел возле себя только одного знакомого парня: Что произошло? Где все? Я услышал: Они со Мною! Кто ты? – спросил я. «Я – Иисус!» «А почему я не с Тобой?» «Но ты же не принял Меня! Ты получил ответ на свой вопрос?» Я ответил утвердительно, и спросил, что мне сейчас делать? Голос сказал: проснись. Я не хотел просыпаться, но проснулся. Это был сон, но настолько реальный, как будто наяву. Я ни разу в жизни не видел, как каются грешники. Но в тот момент сказал: Иисус, я верю в Тебя и прости меня за моё неверие и грехи. Я снова

заснул. Через полчаса меня разбудила мама и впервые в жизни сказала мне, чтобы я сделал омовение и пошёл в мечеть. Раньше она никогда этого не говорила, даже если я по какой-то причине не шёл с утра в мечеть. Но я полчаса назад, как покаялся! Я не мог идти в мечеть. Она так посмотрела на меня и спросила: не стал ли я христианином?

Я вынужден через два часа всё же признаться ей. Не знаю, что случилось с мамой (она не была рьяной мусульманкой), но она стала меня ругать и сказала, что я должен сделать выбор: или я отрекаюсь от Христа, или я должен оставить дом. «Пусть твой Иисус позаботится о тебе!» – решительно заявила мама. Я не мог отречься, я недавно покаялся. Я пошёл на автобусную остановку, без денег водитель автобуса довёз меня к церкви. Я прожил в доме молитвы шесть месяцев. Наконец, пришла моя мама. Я радостный шёл к ней навстречу, думал, что она также уверовала. Но она спросила: нравится ли мне вот так жить, как божж? Она сказала мне идти с ней домой, но перед этим мне нужно было отречься от Христа. Естественно, я не согласился. Тогда она поняла, что на меня ничего не подействует и сказала, чтобы я всё равно шёл домой. Дома всё равно было трудно: мама постоянно давила на меня, запрещала читать Библию, ходить в церковь, не разрешала молиться. Я не мог так долго оставаться, поехал в Сочи устраиваться на работу. Потом понял, что я должен быть с мамой. Это – мой крест. Сейчас моя мама ещё не пришла к полному покаюнию, но она уже мне не перечит. Даже благословляет меня в дорогу. Вот и сейчас благословила меня в эту поездку в Украину. Я верю, что скоро моё свидетельство дополнится тем, что моя мама всем сердцем примет веру в Иисуса Христа, как своего спасителя.

Я стараюсь служить Богу всем сердцем и каждый день. Христос не сидел на месте, Он шёл и возвещал всем Евангелие, уходя на небеса, Он дал наиболее важное поручение: «Идите, научите все народы, крестя их во имя Отца и Сына и Святого Духа, уча их соблюдать всё, что Я повелел вам» (Мт. 28:19). Поэтому я окончил миссионерскую школу в Молдавии, чтобы стать миссионером. Недавно посетил Индию, где с другими молодыми миссионерами участвовал в служении Евангелия, мы помогали нуждающимся индийцам тем, чем могли, даже трудились на строительстве католического храма. Мне не чужда никакая христианская деноминация, хотя я официально член церкви христиан-баптистов в Москве. В ближайшее время с Божьей помощью я планирую открыть миссионерскую школу в Таджикистане.

Парвиз Рахмонов

Роздуми про Пасху

Пасха – найважливіше свято в християнстві. Незважаючи на це, багато прихожан церков, що придуть цього дня до храму, в розумінні суті Пасхи не йдуть далі святкових пасок (та інших продуктів, освячених в церкві священником). Чи краще сказати – й не хочуть йти далі, бо багатьох влаштовує саме така «віра»: раз на рік прийти до церкви, посвятити продукти. Якщо ж піти далі в міркуваннях і роздумах про це свято, про жертву Ісуса Христа, то людина обов'язково усвідомить себе грішною, якій потрібно, по-перше, каятися, по-друге: починати цілком нове життя – згідно вчення Ісуса Христа (тобто постанов Євангелії). Але ж жити хочеться по-старому, тому й залишаються більшість прихожан храмів саме такими номінальними християнами, які виправдовують свою «віру» тим, що особливо не грішать (нікого не вбили, не вкрали тощо), принаймні вони не гірші за інших. Так і живуть – роками й десятками років, притримуючись деяких установлених релігійних традицій в народі.

Чому ж така назва: Пасха?
З єврейської мови «пейсах», тобто обминути, перескочити. Що саме? Коли євреї були рабами в Єгипті, то настав час їхнього вибавлення з цього рабства. Пророк Мойсей по повелінню Бога прийшов до фараона з вимогою відпустити євреїв. Фараон був жорстоким і не відпустив. Тому пройшло десять страшних кар над Єгиптом, щоб нарешті фараон відпустив їх. Десята кара була – поразка первородних. До речі, під цю кару підлягали всі – і єгиптяни, і євреї. Не враженими сім'ями були лише ті,

хто послушалися Божого наказу: у визначений час помазати косяки дверей своїх домівок кров'ю ягнятка. Якби якийсь єгиптянин так само зробив – він був би збережений від поразки первенців у своєму домі. Відповідно ангел смерті обминув домівки, двері яких були помазані кров'ю агнца. По виходу з Єгипту євреї щороку святкують Пасху – день свого визволення з Єгипту, символічно приносячи в жертву ягнятку.

І ось настав час Нового завіту. Ісус Христос на тайній вечері з учнями, коли вони їли пасхальне ягнятко, дав Новий Завіт: вказавши на Себе, як Агнца Божого, Який став жертвою за гріх людей. У ту ніч апостоли, приймаючи з рук Свого вчителя хліб і чашу з вином, навряд чи зрозуміли, про що саме говорив їм Христос. Це розуміння прийшло до них пізніше. Чи розуміємо ми, які так само називаємося учнями Христа (тобто християнами), значення Пасхи? Апостол Павло конкретизує: «... **бо й наша Пасха, Христос, за нас принесений у жертву**» (1 Кор. 5:7). Саме Ісус Христос став тим Агнцем, який принесений в жертву за кожну людину. Нині кожен грішник може (через акт своєї віри) помазати косяки дверей свого серця кров'ю Агнца Божого – тобто Ісуса Христа і цим самим мати упевненість у тим, що ангел смерті обмине його душу. Вже не потрібно приносити в жертву ягнятку чи виконувати якісь інші релігійні треби: досконала жертва Ісуса Христа відмінила все інше.

Пасху називають ще Святом Воскресіння, бо тіло Ісуса Христа не залишилося у гробі, Він воскрес!

Це надає нового значення цьому святу: «Бо коли

ПАСХА

*Пасха – это не краюха хлеба,
Не яйцо, не свечи за столом.
Пасха людям открывает небо,
Всем неся благу весть о Нём...*

*О Христе, которого распяли,
За грехи заплачено сполна,
Чтобы в Пасху люди вспоминали,
Жизнь Иисуса – вот всему цена.*

*Пусть же счастье в вашем доме
будет,
Песни льются, прямо до небес,
И по всей земле ликуют люди,
Ведь на радость всем...*

ИИСУС ВОСКРЕС!

віримо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з ним!» (1 Сол. 4:14).

Запитання: чи ми єгиптяни, чи – євреї? Тобто: чи ми віримо в те, що кров агнца (в даному випадку кров Ісуса Христа) омиває наші гріхи і має силу зберегти нас від погибелі? Є такий парадокс багатьох сучасних номінальних християн, які виконують певні релігійні обряди, але по суті не вірять в головну суть християнства – воскресіння: «**Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті – ми найнещасніші з усіх людей!**» (1 Кор. 15:19). І в церкві Коринфу були такі, що не розуміли головного смислу віри Христової, тому апостол Павло у своєму листі пояснив їм про воскресіння Ісуса і про те, як будуть воскресати інші люди (почитайте у Новому Завіті перше послання до Коринтян, 15-й розділ). «**Але тепер Христос воскрес із мертвих –**

первісток серед покійних. Оскільки смерть через людину – то через людину й воскресіння мертвих. Як в Адамові вмирають усі, так у Христі всі оживуть. Кожний – за своїм порядком: первісток Христос, потім ті, що Христові під час його приходу» (1 Кор. 15:19-23).

Сьогодні ми святкуємо Пасху, вітаючи один одного: «Христос воскрес!» Щирі послідовники Христової віри вірують кожному слову Нового Завіту, вони вірують, що «Христос воістину воскрес!» Питання: чи віруєш ти? Тільки позитивна відповідь на це дає тобі відвагу бути по праву істинним християнином. Знову ж таки: багато людей з легкістю скажуть цю фразу «Христос воскрес!», але віра – це не слова, а наша дія. Наше щоденне життя по вірі згідно Євангелії, Заповідей Христа та апостолів (Нового Завіту) показує, якої ми віри і які ми християни.

Шановні жителі та гості м. Ковель!

Запрошуємо вас до Церкви християн віри Євангельської "Спасіння"!

Богослужіння відбуваються:

Неділя: 10-00 ранкове, 18-00 вечірнє.

Середа: 19-00 розбір Слова Божого.

П'ятниця: 19-00 молитовне служіння.

Субота: 19-00 молодіжне служіння.

Адреса Дому Молитви: вул. М. Левицького, 75-А, м. Ковель, Волинська обл.

Тел.: +38 (03352) 4-95-98, + 3 8 097 700 21 29

Шановні жителі та гості смт. Чорнухи!

Запрошуємо вас до Церкви християн віри Євангельської "Жива надія"!

Богослужіння відбуваються:

щонеділі з 10-00, щосередини з 18-00.

Адреса Дому Молитви: вул. Сковороди, 11, смт. Чорнухи, Полтавська обл.

Тел. священнослужителя: 050-66-18-022

СЛУХАЙТЕ радіопередачу «ЖИВА НАДІЯ» щотижня, у понеділок, з 20 год. 30 хв. на I каналі Українського національного радіо. Листи на передачу надсилайте за адресою: **Ненсі Зінчик, радіопередача «Жива надія», вул. Онискевича, 3, м. Київ, 03115.**

ЧИТАЙТЕ газету «ЖИВА НАДІЯ» в електронному варіанті на сайті: **www.hve.pl.ua**

Запрошуємо до Церкви християн віри Євангельської у ЧОРНУХИНСЬКОМУ р-ні, ПОЛТАВСЬКОЇ обл.:

с. ВОРОНЬКИ, вул. Перемоги 1-А, Неділя 15.00, Четвер 18.00

с. БІЛОУСІВКА, вул. Мизівська 13, Неділя 18.00, Четвер 18.00

с. МОКІЇВКА, вул. Садова 17, Четвер 19.00

Дорогі читачі, ця газета друкується лише завдяки Вашим добровільним пожертвам! Якщо Ви вважаєте, що це видання корисне для людей, наближає їх до пізнання Божої правди, то візьміть у цьому служінні посильну участь своїми коштами, пам'ятаючи слова Євангелії: «**Кожен нехай дає, як постановив у серці своєму, не з жалем і не з примусу, бо Бог любить того, хто дає охоче**» (2 Кор. 9:7).

Добровільні пожерт-

вування на газету надсилайте на картковий рахунок: **Приватбанк, картка № 5168 7572 8588 0177** (на прізвище Андросов), або поштовим переказом на адресу редакції газети.

Щира подяка Богові за християн, які жертвують кошти на друк газети «Жива надія»! Нехай милосердний Господь рясно поблагословить кожного жертводавця, кожного, хто молиться за друк і розповсюдження газети «Жива надія»!

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Отче Небесний! В ім'я Ісуса Христа прости всі мої гріхи, будь милостивий до мене. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха. Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе, своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я вірю приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

ЖИВА НАДІЯ

Квітень 2016 р., спецвипуск

Газета друкується за рахунок добровільних пожертвувань і розповсюджується безкоштовно. Засновник газети: Церква християн віри Євангельської «Жива надія», м. Миргород, Полтавська обл. Реєстраційне свідоцтво: ПЛ №386 від 20. 11. 2000.

Віддруковано в друкарні «ВІДІ ДО», м. Чернівці.

Редактор газети «Жива надія»: Андросов Г. М. Тел. редактора: **050-28-13-256, 096-34-100-75, 093-96-28-558**

E-mail: **giva.nadiya@gmail.com**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Геннадій Миколайович Андросов, вул. Колгоспна, 44, м. Миргород, Полтавська обл., 37600, Україна.